

πριγκιπίσσης Feodore τοῦ Hohenlohe-Langenburg, ἥτις ἀπέθανε μετὰ δεκατέσσαρα ἔτη, τῷ 1872. Τὸ ἐπόμενον ἔτος 1873 ὁ φιλομουσότατος δούξ ἐνυμφεύθη, εἰς τρίτον

γάμον, τὴν ἡθοποιὸν Ἑλένην Franz, δούς αὐτῇ τὸν τίτλον Βαρόνης τοῦ Ἑλδβουργ.

*

ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ ΓΑΛΙΛΑΙΟΥ.

ὑπὸ Σπυρίδωνος Παγανέλη.

Τὸ μεταξὺ τοῦ ΙΔ' καὶ ΙΣ' αἰῶνος βραχὺ χρόνικόν διάστημα κατ' ὃ νέα εὐγενεστέρα πνευματικὴ ζωὴ ἀνέτειλεν ἐπὶ τὴν Δύσιν ἐσημειώθη, ἰδιαίτερως ἐν Ἰταλίᾳ, διὰ τῆς ἀλληλοδιαδόχου ἐμφανίσεως ἐκτάκτων ἀνδρῶν ἐν τῇ Τέχνῃ καὶ ταῖς Ἐπιστήμαις κλείσαντων τὴν ἰδίαν χώραν, καὶ τὴν ἀνθρωπότητα καθόλου. Ἀληθῆς Ἀναγέννησις ἐκ ζόφου καὶ ἀμαθείας ἐκκολαφθεῖσα μετὰ τὴν συμφορὰν τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τῆς ἀδρόας δράσεως καὶ ἐπιρροῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ὅπερ πλοῦσια ἀπέδωκε τὰ τροφεῖα τῆς φιλοξενίας ἐμφυτεύσαν εἰς γόνιμον γῆν τὸν σπόρον τῆς φιλοσοφίας, καὶ παρασκευάσαν τὸ ἔδαφος ἐν ᾧ τοσοῦτον λαμπρῶς ἐσταδιοδρόμησαν εἰτα ἔξοχοι ἄνδρες. Ἡ μικρὰ αὕτη ἀλλὰ κλεινὴ χρονικὴ περίοδος εἶδε γεννηθέντας τὸν Ἀριόστον καὶ τὸν Τάσσον, τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελον καὶ τὸν Ῥαφαήλον, τὸν Λεονάρδον Δαβίντσε καὶ τὸν Τιτιανόν, τὸν Κορρέγιον καὶ τὸν Τιντορέτον, τὸν Μακιαβέλην καὶ τὸν Γαλιλαῖον. Ὁ φιλοσοφικὸς πυρσὸς ὁ ἐπὶ ἑλληνικῇ χειρὶ ἀνυψωθείς καὶ διαπόντιος καταφθάσας ἐκ τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὴν Δύσιν ἐδαδούχησε τὴν ὠραίαν χώραν τῶν μεγάλων ρωμαϊκῶν ἀναμνήσεων, καὶ λύσας, ὑπὸ τὰς ἀκτίνας αὐτοῦ, τὸ βαδὺ τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς ἀδιαφορίας ἔρεβος, ἐδέριμανε διὰ θείου πυρὸς τὰ ἀδραγοῦντα πνεύματα, καὶ τὰς ὑπὸ τὸ κράτος ἀπειροκάλου νάρκης τελούσας συνειδήσεις. Ὡς ἄστρα καὶ ἀστερισμοὶ ἀνατέλλοντες καὶ δύοντες εἰς τὸ πάγκαλον καὶ εὐρὺ τῆς δημιουργίας στερέωμα ἀνέτελον καὶ ἔδυσον ἀλληλοδιαδόχως, ἐν Ἰταλίᾳ, σέλας ἀνέσπερον καταλίποντες ὀπισθεν αὐτῶν, ἐκλαμπροὶ ἄνδρες, ἀληθῆ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς καλλιτεχνίας σεμνώματα, φύσεις προνομιούχοι εἰσδύσασαι εἰς βαθυτάτα κεκαλυμμένης γνώσεως μυστήρια, διάνοιαι ἀρδεῖσαι ἄχρι τῶν νεφελῶν καὶ περαιτέρω ἔτι, μαντεύσασαι, ἀπόκρυφα, ἐπινοήσασαι ὄργανα δι' ὧν ὁ ἄνθρωπος διέγνω ἀπόρητα ὑπὸ πέπλον κεκαλυμμένα, πνεύματα ἀποκαλύψαντα ἡμῖν θέλητρα ἄγνωστα τῆς Τέχνης, καὶ ἐλάσαντα ἄχρις ὀρίου τελειότητος πέραν τοῦ ὁποίου εἶναι τολμηρὸν νὰ ὀνειροπολήσῃ ὁ ἄνθρωπος. Ἡ κλεινὴ Φλωρεντία ἡ τὸ ὄνομα τῶν νέων Ἀθηνῶν ἀναλαβοῦσα κατὰ τὴν δημιουργὸν ἐκείνην ἐποχὴν, ἡ Ῥώμη, ἡ διὰ τοῦ κλέους τῶν μεγάλων ἀναμνήσεων καὶ τῶν μεγάλων ἐγκλημάτων τῆς ἀγερῶχως πυργουμένη ὡς γίγας ὄν. δὲν κατέβαλον οἱ αἰῶνες, ἡ ἐγωῖστρια Ἐνέτια ἡ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς δημοκρατίας ἐγκλείσασα τὴν ἀπηνεστέραν τυραννίαν, ἡ Γένουα, ἡ Πίζα, ἡ Φερράρα αἱ ἄλλαι Ἰταλικαὶ πόλεις ἐνθα ἤνθησε καὶ προήχθη κορυφοπρεπὴς πολιτισμὸς καὶ πνεύματος λατρεία ὑπῆρξαν κέντρα εὐγενῆ, Τέχνης καὶ Μούσης ἐγκλείσαντα σπέρματα, καὶ ἅτινα, ὑπὸ τὸ θάλλος γενναίων προστατῶν ἀναπτυχθέντα θαυμασίως, ἥρθησαν ὑπερθεῖν τῶν Ἀλπεων διαδοθέντα εἰς τὰς γείτονας χώρας. Ἡ Ποίησις, ἡ Γλυπτικὴ, ἡ Φιλοσοφία, ἡ Πολιτικὴ

ἔσχον, κατὰ τοὺς χρόνους τούτους, περιφανεῖς καὶ ἐμπνευσμένους Ἱεροφάντας. Ἐν τῇ μορφῇ τοῦ Γαλιλαίου λαμπρῶς ἀντεπροσωπεύθη καὶ προήχθη ἡ ὑψηλὴ τῶν μαθηματικῶν ἐπιστήμη, τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἔρευνα ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ, τῆς φύσεως ἡ μελέτη καὶ τῶν φαινομένων τῆς ἐν τῇ φυσικῇ. Δόξα τῆς Ἰταλίας καὶ οὗτος εἰς ἐποχὴν τοσοῦτον ἄδραν εἰς μεγαλοφυΐας στρέφει τὸν εὐρὺν νοῦν τοῦ εἰς θετικωτέρας τῆς Ἐπιστήμης μελέτας, ἐπινεοῖ θαυμάσια τῆς Ἀστρονομίας καὶ τῆς Φυσικῆς ὄργανα, καταδεικνύει νόμους φυσικοὺς ἀπροσίτους εἰς τῶν ἀμαθῶν τὴν στρεβλὴν καὶ ἐσκοτισμένην διάνοιαν, καὶ ἐκ τῆς γῆς αἰρώμενος πρὸς τὸν οὐρανὸν μελετᾷ τὸ κάλλος αὐτοῦ, σπουδάζει τοὺς πλανήτας καὶ τὰς κινήσεις αὐτῶν, σκέπτεται ἐπὶ τῶν τροχιῶν τῶν οὐρανίων σωμάτων, παρακολουθεῖ τοὺς δορυφόρους, εἰσδύει διὰ τῆς λεπτότητος τῆς εἰδικῆς διανοίας τοῦ εἰς τὰ μυστήρια ἐκεῖνα τὰ ἐκπλήσσοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ πνεῦμα ἡμῶν ὅταν, εἰς ἀστερόεσσαν νύκτα, ἀενάζομεν τοῦ Γαλαξίου τὴν ἀστροποικίλτον γραμμὴν, καὶ ἐξιστάμεθα πρὸ τοῦ σεπτοῦ κάλλους ἐνάστρου στερεώματος, ὅπου τόσοι ἐναρμόνιοι κόσμοι φωτεινοὶ ἀκολουθοῦσι τὸν αἰώνιον αὐτῶν δρόμον ὑπακούοντες εἰς τὴν ἀρχέγονον ὠδήσιν τῆς χειρὸς τοῦ Δημιουργοῦ Οὐτινος, διὰ τοῦ φωτὸς αὐτῶν καὶ τῆς ἁρμονίας, ὑμνοῦσιν εὐσεβάστως τὴν δόξαν.

Ἐάν ὅμως τοιαύτας σελαγιζούσας κορυφὰς ἐκέκτητο ἡ Ἰταλία, εἶχεν ὅμως καὶ ἱερεῖς, ἱερεῖς σκοτεινοὺς καὶ ἀμειλίκτους πᾶσαν τὴν ἑαυτῶν γνώσιν καὶ σοφίαν τυθέντας εἰς φράσεις καὶ περιόδους τῆς Γραφῆς ἥς τὸ ξηρὸν γράμμα ἡρμήνευσον μόνον, τυφλῶντόντες εἰς τὴν ἔννοιαν. Τοῦ Γαλιλαίου αἱ περὶ κινήσεως τῆς γῆς νέαι θεωρίαι καὶ ἄλλαι συναφεῖς αὐτοῦ σκέψεις καὶ μελέται ἄς δημοσίᾳ ἐκήρυττεν προῦκάλεσαν τὸ ἄγρυπνον καὶ σύνοφρον βλέμμα τῆς Παπῶσυνης. Ἀφοῦ ὁ τοῦ Ναυῆ Ἰησοῦς προσεκάλεσε τὸν Ἥλιον νὰ σταθῇ πῶς ἐτόλμα ὁ Γαλιλαῖος νὰ κηρύττῃ ὅτι ὁ ἥλιος εἶναι ἀκίνητος καὶ ὅτι ἡ γῆ εἶναι ἡ κινουμένη; Οἱ ἅγιοι τῆς Ῥώμης πατέρες ἐσκανδαλίσθησαν εἰς τοιαύτην ἀντιχριστιανικὴν βλασφημίαν. Κηρύξαντες τὴν νέαν θεωρίαν φιλοσοφικῶς ψευδῇ καὶ ἀντικειμένην εἰς τὴν Πίστιν ἐστιγματίσαν αὐτὴν καὶ ὡς αἰρετικὴν, ἅτε δὴ μὴ σύμφωνον πρὸς τὴν Γραφήν. Ἡ Θρησκεία, ἡ τὴν Ἀλήθειαν ἐκπροσωποῦσα, ἐδίωκε τὴν ἀλήθειαν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Γαλιλαίου, καὶ εἰς ποικίλα κατερχομένη τεχνάσματα ἐπείρατο νὰ ἐξευτελίσῃ τὴν ὑψηλὴν τοῦ ἀνδρὸς ὑπεροχὴν, καὶ νὰ παγιδέσῃ τὴν ἀδωότητα. Ἀλλ' ὁ Γαλιλαῖος, τῆς Ἐπιστήμης ὑπέρτερος μύστης, καὶ τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ πεποιθήσεων ἀτρόμητος ἐρμηνευτής, δὲν ἐπτόχη ἐνώπιον τοῦ διωγμοῦ ἀδυσωπῆτων κληρικῶν, καὶ ἀφοβος, κηρύσων τὰς θεωρίας αὐτοῦ καὶ προσφεύγων καὶ εἰς τὴν μεγάλην τῆς τυπογραφίας καὶ ἐνεργητικὴν ἀνακάλυψιν ἐδημοσίευσεν τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἐν οἷς ἀπεκρυστάλ-

λου τῶν μελετῶν του τὰ τολμηρὰ ἀλλ' ἀληθῆ πορίσματα. Τὸ θάρρος τοῦ σεβασμίου πρεσβύτου, ὁ πάταγος ὃν ἤγειρεν ἡ διδασκαλία του, ἡ φωνὴ τῆς ἐπιστήμης ὑπὸ τὴν ῥαγδαίαν βοήν τῆς ὁποίας, ὡς φάσματα νυκτερινά, ἐφυγαδεύοντο αἱ τῶς κρατοῦσαι προλήψεις καὶ θεωρίαι, ἐκίνησαν τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ἱερέων τῆς Ῥώμης καὶ τοῦ Πάπα ὅστις, ἀπαγορεύσας τὴν διδασκαλίαν τοῦ σοφοῦ μυσταγωγοῦ τῆς ἀληθείας, προσεκάλεσεν αὐτὸν ἐπιτακτικῶς νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως ὅπως δώσῃ λόγον τῆς ἀσεβοῦς διδασκαλίας καὶ τῆς αἰρέσεώς του. Ὁ Γαλιλαῖος ὑπήκουσε. Μὲ τὴν συνειδησιν τῆς ἀληθείας ἦν ἡρμηνεύεν τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ τὸ στόμα, φέρων ἐφόδιον τὴν ἀγνόητα τοῦ βίου του, τὴν λατρείαν του πρὸς τὴν ἐπιστήμην, τὸν σεβασμὸν του πρὸς τὰς ἰδίας πεποιδήσεις καὶ μελέτας αὐτοῦ, δὲν ἐζήτην νὰ ἐπιβάλλῃ ἀλλ' ἐξέθετεν ἀπλῶς διὰ τῆς δυνάμεως ἐκείνης ἣν εἰς εὐγλωττὰ χεῖλη κομίζει τῆς ἀληθείας ἡ δύναμις, μὲ τὴν σεβασμίαν χιονώδη πολιοῦτητα τῆς κόμης καὶ τοῦ πώγωνος του, κύπτων, ἀλλ' ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐνιαυτῶν καὶ τὸ ἄχθος εὐγενῶν καὶ εὐκλεῶν κόπων, ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τῶν δικαστῶν του, ἑτοιμος νὰ συζητήσῃ, νὰ πείσῃ ἢ νὰ πεισθῇ, Ἀλλὰ πρὸς τίνας νὰ συζητήσῃ; Οἱ ἀπηνεῖς τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως δικασταὶ τὸ γράμμα τῆς Γραφῆς ἐπιδεικνύοντες εἰς τὸν Γαλιλαῖον ἠρνοῦντο ν' ἀκούσωσι τὰς θεωρίας αὐτοῦ, νὰ ἴδωσι τὰ πειράματά του, νὰ ἐνωτισθῶσι τῶν ἰσχυρισμῶν καὶ τῶν ἐπιχειρημάτων του. Οἱ φανατικοὶ δικασταί, οἱ τὴν προκατελημμένην αὐτῶν διάνοιαν στρεβλοῦντες διὰ τῆς ἐμμονῆς εἰς τυπικὰς φράσεις καὶ ῥήματα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἰς ἀπωτέρας καὶ εὐρυτέρας ἐννοίας ἀναγόμενα, ἀναδεμάτιζον τὸν Γαλιλαῖον, καὶ ἀνίκανοι ν' ἀρθῶσιν ἄχρι τοῦ ὕψους τοῦ ἐπιστημονικοῦ φωτὸς ἐνθα ἴστατο αὐτός, ἔσυρον χαμαὶ τὸν Σοφόν, καὶ ἐξεβίαζον αὐτὸν νὰ κατέλθῃ ἄχρι τῆς μαθηματικῆς πλάνης ἐνθα ἴσαντο αὐτοί! Δίκην παίγνιου τὸν περιήγαγον εἰς κοινὴν θέαν ἐκβιάζοντες τὸν Γαλιλαῖον ν' ἀποπτύσῃ δημοσίᾳ τὰς θεωρίας του! Τὸν ἐνάρετον αὐτόν, τὸν σοφόν, τὸν ἀκηλίδωτον καὶ γέροντα κατηνάγκασαν οἱ δικασταὶ νὰ γονυπετῇ ταπεινῶς ἐνώπιόν των, καὶ βιάζοντες τὴν κεφαλὴν του νὰ κλίνη πρὸς τὴν γῆν, τὴν σεβασμίαν ταύτην καὶ πολὺν κεφαλὴν τὴν ἐδιδόσαν νὰ ἀτενίσῃ καὶ νὰ μελετᾷ τὸν οὐρανόν, ἐκβιάζοντες αὐτὸν νὰ ἴσταται πάντοτε κεκλιμένος καὶ γονυπετὴς πρὸς τὸ ἔδαφος τὸν κατηνάγκασαν νὰ ἀπαγγεῖλῃ ἐπιστημονικὴν ἐξωμωσίαν ἥς ἡ ἐννοία ἦν ὅτι αὐτὸς ὁ Γαλιλαῖος Γαλιλαῖος ὁμνύει ὅτι ἐπίστευσε πάντοτε, ὅτι πιστεύῃ ἤδη, ὅτι θεία συνάρσει θὰ πιστεύῃ καὶ εἰς

τὸ μέλλον πᾶν ὅ,τι κηρύσσει καὶ διδάσκει ἡ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῆς Ῥώμης. Ἐκρίθην ὑποπτος λέγει αἰρέσεως ἅτε διὰ πιστεύσας καὶ ὑποστηρίξας ὅτι ὁ ἥλιος ἴσταται ἀκίνητος ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι ἡ γῆ δὲν εἶναι τὸ κέντρον αὐτοῦ καὶ ὅτι κινεῖται! Τοῦτου ἐνεκα ποδῶν νὰ ἐξαλείψω ἀπὸ τὸν νοῦν ὑμῶν τῶν ἱερῶν δικαστῶν καὶ παντὸς ἄλλου χριστιανοῦ καθολικοῦ τὴν εὐλόγως ἐγερθεῖσαν κατ' ἐμοῦ ὑπόνοιαν ταύτην, μετὰ εὐκρινεῶν καὶ ἀδόλου καρδίας καὶ πίστεως ἀπομύνω καὶ καταρῶμαι τὰς ρηθείσας πλάνας καὶ αἰρέσεις, γενικώτερον δὲ πᾶσαν ἄλλην πλάνην καὶ αἵρεσιν παραπλησίαν. Ἠγέρθη ὁ γέρονας σοφός! Τὰ τρέμοντα γόνατά του μόλις συνεκράτουν τὸ καταβεβλημένον σῶμά του, καὶ εἰς τὴν ἀσθενὴ μορφήν του ἐπεχύθη βαθυτέρα ἐπιώχρῳτος συγκινήσεως. Τὰ χεῖλη του ἐψιδύρισαν ἀσθενῶς: *e pur si muove* εἶπεν. Ἡ ὑπὸ τὴν βίαν τοῦ τρόμου πρὸς σιγμὴν σιγήσασα ἀλήθεια ἐπανήλθεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ γέροντος, καὶ ἡ Ἐπιστήμη ἀνέλαβε τὸ κράτος αὐτῆς. Βλοσυροὶ ἴσαντο πέριξ αὐτοῦ οἱ ἱεροδίκαι, καὶ ἀπωτέρω οἱ βασανισταὶ ἀνέμενον νὰ παραλάβωσι τὸ θῦμα καὶ σπαράξωσιν αὐτὸ ἐν ὀνόματι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πίστεως! Ἀλλ' ἡ ἀποσπασθεῖσα ὁμολογία τοῦ Γαλιλαίου ἔσωσεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν πυρὰν καὶ τὰ βασανιστήρια, καὶ ἡ ποινὴ ἡ ἐπιβληθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐπεικῶν δικαστῶν ἦτο εὐσχημος κάθειρξις μετὰ διηνεκοῦς ἱεροκρατικῆς ἐπιτηρήσεως. Τῶν ὀδυνηρῶν περισπασμῶν τοῦ ἐσχάτου βίου του τὸ πικρότερον κορυφώμα ἦτο ὅτι ἀπώλεσε τὴν ὄρασιν! Ἀπέθανεν ὀδυροκόντα ἡς, τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ φωτεινότητος τὴν διάνοιαν, εἰς νέαν ἀγαγὼν ὁδὸν τὴν οὐρανίαν τῆς Ἀστρονομίας Ἐπιστήμης, ἀποκαλύψας ἀληθείας, κηρύξας αὐτάς, καταδιωχθεὶς ἐνεκα τῆς ἐπιστήμης, καὶ κινδυνεύσας νὰ κατ' ἕλθῃ, ἡ βασανιζόμενος νὰ τελευτήσῃ εἰς τὰ φρικαλέα τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως ὑπόγεια. Ἀπὸ τοῦ Προμηθέως ἄχρι τῶν κατ' ἡμᾶς ἡμερῶν τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ κληρὸς τῶν τολμηρῶν πνευμάτων τῶν ἀκαταπονήτως ἐπιζητούντων τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Ἐλευθερίαν! Ἀληθείας καὶ Ἐλευθερίας ἀπόστολος ἐγένετο καὶ ὁ Γαλιλαῖος, καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς διανοίας αὐτοῦ ἐφυγαδεύθη τὸ βαδὺ σκότος τῆς πλάνης, καὶ φαινή, ὑπὸ τοῦ Γαλιλαίου χειραγωγουμένη, ἐπέλαμψεν ἀπροσμάχητος ἡ σεμνὴ καὶ ἀληθὴς τῆς Ἐπιστήμης θεᾶ. Ἡ νίκη του ὑπῆρξεν πλήρης. Εὐλαβῶς ἡ ἀνθρωπότης ἐτίμησε τὴν μνήμην του, καὶ δι' ἀκτίνων ἀνεσπέρων, ἀπὸ τοῦ λαμπροῦ στερεώματος συλλεχθεῖσων, ἡ θεὰ Ἀστρονομία ἐπλεξε τὸν τίμιον στέφανον ὃν ἀπέθηκεν εὐγνωμονοῦσα ἐπὶ τῆς σεβασμίας κεφαλῆς του.

ΑΠΟ ΣΚΩΜΙΟΥ ΕΙΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ.

(Τέλος.)

ΜΕΡΟΣ Ε.

Ἐν εἰρκετῇ τῆς ἀκροπόλεως τῆς Καδμείας, ἐν Θήβαις, εὐρίσκομεν ἐπὶ πενιχοῦ κραββάτου κατακειμένην καὶ εἰς ἄκρον καταβεβλημένην τὴν Ματθίλδην· ῥιφθεῖσαν ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Βρυεννίου μετὰ τὴν ἐν τῷ Παρθενῶνι τρομερὰν σκηνήν. Οἱ θρηνοὶ αὐτῆς εἰσὶ σπαραξικάρδιοι.

Εἰς τὸν τάφον μου

μ' ἐνέκλεισαν εἰσέτι ἀναπνέουσας, καὶ πρὸς τὸν ἕξω κόσμον πᾶσα ἔπαυσε τῆς ἐτοιμοθανάτου σχέσις· φοβερὰ ἡ ἀγωνία, ὅταν νόσος ψυχικὴ τὸ σῶμα φθείρῃ. Μιχαὴλ ἀνίλεως ὑπῆρξεν ἡ θεότης· εἰς τὸ στήθος σου τοῦ Παραδείσου ἤμην ἤδη κάτοικος,